

Nr 29

Bevillningsutskottets betänkande med anledning av motioner om rätt till avdrag vid inkomstbeskattningen för gåvor till allmännyttiga ändamål, m. m.

Utskottet har till behandling i ett sammanhang upptagit följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 12 av herr *Schött m. fl.* och II: 62 av herr *Gustafsson* i Borås *m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära utredning rörande införande av rätt för fysiska personer till avdrag vid den statliga inkomstbeskattningen för gåvor upp till en viss maximigräns till u-hjälps- och andra humanitära ändamål samt till kulturella, religiösa, vetenskapliga eller eljest uppenbart allmännyttiga ändamål;

2) de likalydande motionerna I: 13 av herr *Svenungsson* samt II: 16 av herrar *Fridolfsson* i Stockholm och *Werner*, vari hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning rörande införande av avdrag vid taxering till inkomstskatt för gåvor till religiösa, humanitära, kulturella, vetenskapliga eller eljest uppenbart allmännyttiga ändamål»;

3) de likalydande motionerna I: 373 av herrar *Blom* och *Erik Filip Petersson* samt II: 474 av herr *Hyltander m. fl.*, vari hemställts, »att riksdagen måtte hemställa hos Kungl. Maj:t om förslag till regler för avdragsrätt vid deklaration för bidrag till fadderbarn i u-land»; ävensom

4) de likalydande motionerna I: 639 av herrar *Thorsten Larsson* och *Ernst Olsson* samt II: 597 av herrar *Johansson* i Skärstad och *Boo*, vari hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning av möjligheterna att stimulera enskilda personer att lämna bidrag och gåvor till religiösa och ideella organisationer samt hjälporgan för insatser på humanitära, allmännyttiga och vetenskapliga områden i enlighet med vad i motionerna anförts».

Avdrag vid inkomstbeskattningen för gåvor till religiösa m. fl. ändamål

Frågans tidigare behandling

Vid beräkning av inkomsten från särskild förvärvskälla skall enligt 20 § kommunalskattelagen från intäkterna avräknas alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande. Avdrag får

därvid inte göras för den skattskyldiges levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter.

I praxis har avdrag för bidrag till vetenskaplig undervisning och forskning inte ansetts kunna medges, såvida bidraget inte lämnats av rörelseidkare till teknisk-vetenskaplig forskning inom den bransch, som rörelseidkaren företräder. Inte heller har avdrag medgivits för gåvor till sociala institutioner (se t. ex. RÅ 1941 ref. 5, RÅ 1941 Fi not. 534, RÅ 1943 ref. 20 och RÅ 1950 Fi not. 670).

Frågan om avdragsrätt vid inkomsttaxeringen för gåvor till allmännyttiga, humanitära m. fl. ändamål har tidigare upprepade gånger varit föremål för riksdagens behandling. Genom beslut vid 1938, 1939, 1941 och 1942 års riksdagar föreskrevs sålunda, att skattskyldig skulle äga rätt att vid taxering visst år enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt åtnjuta avdrag för gåvor till luftvärnet och sjövärnsskåren. Denna avdragsrätt tillämpades senast vid 1943 års taxering.

Genom beslut av 1943 års riksdag bemyndigades vidare Kungl. Maj:t medge, att skattskyldig vid taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt åren 1944 och 1945 fick åtnjuta avdrag för penninggåvor ej understigande visst belopp till internationellt hjälparbete för lindrande av nöd bland civilbefolkningen i krigshärjade länder. Avdrag medgavs endast om gåvobeloppet uppgick till minst 1 000 kronor.

De sålunda gjorda medgivandena har föranletts av särskilda förhållanden och varit till tiden begränsade. Vid varje tillfälle, då fråga om sådan avdragsrätt varit under bedömande, har av bevillningsutskottet uttalats, att bestämmelser av detta slag innebar en uppenbar avvikelse från de principer, som låg till grund för gällande lagstiftning. Därvid har utskottet framhållit, att främjandet av behjärtansvärda eller eljest allmännyttiga ändamål inte borde ske i form av lättnader vid beskattningen utan i förekommande fall genom direkta bidrag från statens sida.

I ett den 20 december 1956 avgivet betänkande med förslag till bestämmelser om avdragsrätt och skatteplikt för periodiskt understöd samt om avdragsrätt för studieunderstöd, m. m. har skattelagssakkunniga behandlat frågan om avdrag för periodiskt understöd och gåvor till allmännyttiga ändamål. De sakkunniga har därvid framhållit, att enbart den omständigheten att ändamålen är behjärtansvärda och att institutionerna behöver stöd ej utgör skäl för avdragsrätt vid beskattningen. Det kan vid förutsättningslöst övervägande befinnas lämpligare att understöd ges i annan form, om understöd från det allmännas sida över huvud taget anses böra ifrågakomma.

Efter att ha anfört en rad invändningar mot en utvidgad avdragsrätt har de sakkunniga inte ansett sig kunna förordna en självständig avdragsrätt för gåvor till allmännyttiga ändamål. De sakkunniga har emellertid även

framkastat tanken att — om det skulle befinnas angeläget att vid beskattningen hänsyn i någon form tas till skattskyldigs utgifter av den beskaffenhet, varom här är fråga — en annan utväg än att tillskapa en särskild avdragsform skulle tillgripas. Enklast kunde detta ske genom att bestämmelserna om det nuvarande avdraget för försäkringspremier o. d. ändrades så, att avdragsrätten omfattade även avgifter eller bidrag till vissa andra ändamål än försäkringar. Avdragsrätten skulle därvid såsom nu vara begränsad till vissa maximibelopp. Åtskilliga avgifter och bidrag till allmännyttiga ändamål eller till sammanslutningar hade från social synpunkt ett värde, som kunde jämföras med försäkringsverksamhetens, och det kunde därför icke anses föreligga avgörande principiella skäl mot att skattskyldig medgavs en friare valrätt i fråga om utnyttjandet av ifrågavarande av sociala skäl betingade avdrag.

Motioner rörande avdrag vid beskattningen för bidrag till humanitära, litterära, religiösa, vetenskapliga eller eljest uppenbart allmännyttiga ändamål har därefter flera gånger varit föremål för riksdagens uppmärksamhet, bl. a. åren 1961, 1964 och 1965. Riksdagen avtog då motionerna sedan bevillningsutskottet uttalat att regler av förevarande art innebar en klar avvikelse från grundläggande principer i den svenska skattelagstiftningen samt hävdade att samhällets stöd åt dylika ändamål inte borde ske i form av skattelättnader för de enskilda bidragsgivarna. Utskottet erinrade också om att införandet av avdragsrätt för gåvor skulle strida mot och troligen tillintetgöra planerna på en definitiv källskatt.

I sitt betänkande nr 5 vid 1966 års riksdag hemställde bevillningsutskottet med anledning av väckta motioner, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning rörande införande av viss rätt till avdrag vid den statliga inkomstbeskattningen för belopp, som skattskyldig skänkt till humanitära, kulturella, religiösa, vetenskapliga eller eljest uppenbart allmännyttiga ändamål. I en vid betänkandet fogad reservation av herr John Ericsson m. fl. hemställdes om avslag på motionerna. Riksdagen beslutade i enlighet med reservationen.

Frågan aktualiserades på nytt i motioner vid 1967 års riksdag. Bevillningsutskottet hemställde i sitt betänkande nr 25 att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt utredning rörande införande av rätt till avdrag vid beskattningen för gåvor till u-hjälps- och andra humanitära ändamål samt till kulturella, religiösa, vetenskapliga eller eljest uppenbart allmännyttiga ändamål. Riksdagen biföll emellertid en vid betänkandet fogad reservation av herr John Ericsson m. fl., vari yrkades avslag på berörda motioner.

Motionerna

I *motionerna I: 12* och *II: 62* anförs bl. a., att i ett läge, då den stats-
2—0111858 *Bihang till riksdagens protokoll 1968. 7 saml. Nr 29*

finansiella situationen kan förväntas försvåra bidrag av den storleksordning som motionärerna anser skälig, borde även de som av principiella skäl är kritiskt inställda till avdragslinjen kunna acceptera att frågan utreds. Enligt motionärernas uppfattning föreligger skäl att via beskattningen stimulera enskilda personer att lämna bidrag till ändamål som från allmänna synpunkter är värdefulla. Sådana regler finns i många länders skattelagstiftning, t. ex. i Danmark, Finland, USA, Tyskland, Frankrike, Belgien, Holland, Italien och Grekland. I dessa fall har bestämmelserna enligt vad som är känt inte lett till en mängd skattetvister och till en komplicerad lagstiftning, vilket reservanterna i utskottet i följd befarade. Motionärerna anser emellertid att avdragsrätten endast bör tillkomma fysiska personer och att den i första hand bör ifrågakomma vid den statliga beskattningen. Dessutom bör en maximigräns sättas för det avdragsgilla beloppet.

Som motivering för utredningsyrkandet i *motionerna I: 13* och *II: 16* framhåller motionärerna i huvudsak följande. I princip torde man vara enig om att det arbete som utförs av t. ex. religiösa, kulturella och humanitära organisationer utgör ett värdefullt komplement till samhällets egna institutioner. I kampen mot bl. a. brottslighet och alkoholmissbruk är frivilliga insatser ett nödvändigt stöd till de statliga insatserna. Värdet av detta enskilda stöd kan svårigen uppskattas. Starka skäl talar för att samhället bör underlätta dessa organisationers frivilliga arbete. För de stora delar av vårt folk som har intresse för de ideella strävandena är riksdagens hittills visade motvilja att bifalla framlagda motioner om en utredning av här förevarande spörsmål helt oförklarlig. Mot bakgrund härav synes det helt omotiverat att längre vägra en utredning, som man väntat på i många år.

Motionärerna i *motionerna I: 639* och *II: 597* anför följande. Enskilda personer ställer medel till förfogande både för religiösa och ideella organisationer men även för vetenskapligt arbete, undervisning och kulturminneshävd. Skattetrycket försämrar emellertid bidragsgivarnas möjligheter att främja sådana initiativ och intressen. Det har hävdats, att en stimulans till gåvor borde åstadkommas genom att bidragen gjordes avdragsgilla vid beskattningen. Metoden skulle emellertid medföra en gradering inte efter angelägenhetsgrad utan efter givarens ekonomi och skattekraft. Sålunda skulle en gåva från person med hög inkomst till mindre del bestå av dennes inkomst efter skatt och till större del av de skattemedel som genom avdragsrätten får anses inkluderade i gåvan. Å andra sidan skulle metodens stöd helt utebli i t. ex. de fall då medel till ett allmännyttigt eller ideellt ändamål åstadkommes genom bössinsamling. I sådana fall rör det sig om så små belopp att avdragsrätten i praktiken saknar betydelse.

Vid vissa tillfällen har samhället stimulerat bidrag till insamlingar för

angelägna ändamål på sätt som medfört att de ovannämnda olägenheterna eliminerats. För budgetåren 1953/54 och 1954/55 beviljade således riksdagen anslag till främjande av cancerforskningen, vilka skulle utgå med samma belopp som insamlades genom gåvor, dock med högst 10 milj. kr. sammanlagt för de båda budgetåren. Vid två senare tillfällen har riksdagen vidare beviljat anslag för liknande stöd till insamlingarna »Sverige hjälper». Erfarenheterna vid dessa tillfällen har varit goda, och den praktiserade metoden bör kunna tillämpas i ökad omfattning.

Det är obestridligt att åtskilliga andra ändamål kan anses lika angelägna och behjärtansvärda som de ändamål till vilka stöd lämnats på nämnda sätt. De omätliga behoven i världens utvecklingsländer kan inte betvivlas av någon. Oavsett vilken målsättning den statligt administrerade hjälpen har kommer ytterligare insatser att fordras. Man kan ifrågasätta om inte statsmakterna varje år borde anslå ett visst belopp till stimulans av gåvor och bidrag för klart preciserade ändamål. Det är angeläget att en utredning får förutsättningslöst pröva dessa frågor. Valet av metod för stödets lämnande — bidrag eller avdrag direkt på den statliga inkomstskatten — liksom bidragets andel av gåvan blir naturligtvis beroende av ändamålets begränsning och omfattningen av samhällets stöd.

Avdrag vid inkomstbeskattningen för periodiskt understöd till fadderbarn i u-land

Gällande bestämmelser

Enligt 46 § 2 mom. kommunalskattelagen äger skattskyldig, som varit här i riket bosatt under hela beskattningsåret, i hemortskommunen åtnjuta avdrag för bl. a. periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning, som inte får avdras från inkomsten av särskild förvärvskälla, dock att avdrag inte får ske för vad som utgått till person, tillhörande givarens hushåll, och ej heller, där understödet icke utgjort skadestånd, för vad som utgått till annans undervisning eller uppfostran. I 31 § och 32 § 1 mom. stadgas, att till intäkt av tjänst hänförs periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk intäkt, därest givaren enligt bl. a. 46 § är berättigad till avdrag därför. Intet hindrar att avdrag medges för periodiskt understöd till person, som på grund av bosättning utomlands inte är här i riket skattskyldig för det mottagna beloppet. I rättspraxis har emellertid i sådana fall stora krav uppställts på bevisningen om avdragets behörighet och storlek. Samma bestämmelser med avseende på avdragsrätt och skattskyldighet för periodiskt understöd gäller jämväl enligt 2 § och 4 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt vid den statliga beskattningen.

Motionerna

Till stöd för utredningsyrkandet i *motionerna I: 373* och *II: 474* anförs följande. Att ta fadderbarn i u-länderna är ett praktiskt u-hjälpsarbete, som samhället på allt sätt borde uppmuntra och stödja. Det innebär att vederbörande som vill hjälpa u-landsbarnen sänder ett bestämt belopp regelbundet under minst ett år till en fadderbarnsorganisation, exempelvis Rädda barnen, som i sin tur vidarebefordrar hjälpen till ett visst bestämt barn. Ofta är detta barn intaget på ett barnhem, som drivs av organisationen i fråga. Möjligheter till en mera personlig kontakt mellan givaren och fadderbarnet och dess familj finns som regel, och mycket görs från hjälporganisationens sida för att stimulera och utveckla denna kontakt, som kan få stor betydelse för samarbete och förståelse nationer och folk emellan. Sverige bedriver ett växande och alltmer betydelsefullt u-hjälpsarbete genom anslag av allmänna medel. Det vore ett värdefullt tillskott om man på detta sätt kunde stimulera till ökad hjälp genom enskilda bidrag som lämpligen kunde kanaliseras till vissa godkända länder. Genom auktorisation av de aktuella hjälporganisationerna kunde man få en fungerande kontroll.

Utskottet

I de förevarande motionerna framställs yrkanden om utredning rörande rätt till avdrag vid inkomsttaxeringen dels för gåvor till allmännyttiga ändamål och dels för bidrag till fadderbarn i u-land.

Utskottet behandlar först frågan om avdrag för gåvor. Enligt motionerna I: 13 och II: 16 bör avdragsrätt för gåvor föreligga både vid den statliga och den kommunala taxeringen, medan avdragsrätten enligt motionerna I: 12 och II: 62 endast bör tillkomma fysiska personer och begränsas till visst belopp vid den statliga taxeringen. Den i motionerna I: 639 och II: 597 begärda utredningen om åtgärder för att stimulera enskilda att lämna bidrag till allmännyttiga ändamål tar sikte på insamlingar, vartill anslag lämnas med belopp motsvarande de insamlade medlen, och på möjligheterna att medge avdrag för gåvor direkt från den statliga inkomstskatten.

Under åren före och under andra världskriget medgavs enligt särskilda bestämmelser rätt till avdrag vid taxeringen för gåvor till försvarsändamål och internationellt hjälparbete. Dessa bestämmelser var emellertid tidsbegränsade och föranledda av speciella förhållanden. Vid tillkomsten av dessa undantagsbestämmelser underströk bevillningsutskottet med skärpa, att de innebar en uppenbar avvikelse från de principer, som ligger till grund för gällande skattelagstiftning, och att i den mån stöd från statsmakternas sida för ifrågavarande ändamål ansågs påkallat, sådant stöd borde lämnas i form av direkta bidrag och inte genom skattebefrielse. Att avdragsrätten

trots dessa betänkligheter ansågs kunna medges temporärt berodde på att det vid denna tidpunkt var synnerligen angeläget att i möjligaste mån påskynda anskaffningen av materiel för försvaret resp. intensifiera hjälparbetet bland civilbefolkningen i krigshärjade länder. Motionsyrkanden om skattebefrielse för gåvor till allmännyttiga ändamål har därefter genomgående avvisats av riksdagen under hänvisning till ovan angivna betänkligheter av principiell natur.

Som motivering för yrkandena har i vissa av motionerna bl. a. åberopats att avdragsrätt för gåvor föreligger i vissa andra länder. Enligt utskottets mening kan den omständigheten att man i andra länder medger avdrag för gåvor till religiösa m. fl. ändamål inte åberopas som skäl för införande av liknande bestämmelser i vårt land med hänsyn till att beskattningen och beskattningsväsendet har så olika utformning i olika länder. Det bör också beaktas, att åtskilliga allmännyttiga ändamål, vars tillgodoseende i andra länder är beroende av enskilda bidrag, i vårt land främjas av det allmänna genom direkt verksamhet eller understöd.

Det är otvivelaktigt förenat med betydande svårigheter att åstadkomma en för det praktiska taxeringsarbetet lämplig avgränsning av de ändamål, till vilka bidrag skall kunna lämnas med avdragsrätt vid taxeringen. Genom den ökning av det allmännas verksamhet, som skett under de senaste årtiondena, tillgodoses en mängd skiftande ändamål, som inte kan fränkännas egenskapen av allmännytta men beträffande vilka det kan diskuteras, om de bör åtnjuta det allmännas stöd genom skattenedsättning. En uppfattning om det vanskliga i att tillgodose önskemålen om stöd åt de allmännyttiga strävandena genom avdragsrätt vid beskattningen kan erhållas genom att jämföra det ifrågasatta stödet med det alternativ, som ligger närmast till hands, nämligen stöd genom direkta bidrag av allmänna medel. Sådana bidrag lämnas endast efter ingående och detaljerad prövning beträffande varje särskilt ändamål, varvid villkoren för bidragens åtnjutande noggrant regleras. Såvitt utskottet kunnat finna är det uteslutet att åstadkomma en liknande prövning, om de allmännyttiga ändamålen skall främjas genom avdragsrätt vid taxeringen.

Då i motionerna inte anförts några nya omständigheter, som ger utskottet anledning frånträda sin tidigare intagna principiella ståndpunkt till frågan om avdragsrätt för gåvor vid inkomsttaxeringen, avstyrker utskottet bifall till utredningsyrkandena i motionerna I: 12 och II: 62, I: 13 och II: 16 samt I: 639 och II: 597.

Utskottet behandlar här efter yrkandet i motionerna I: 373 och II: 474 om avdrag för periodiskt understöd till fadderbarn i u-land. Motionärerna föreslår att avdrag vid inkomsttaxeringen skall medges med belopp, som skattskyldig regelbundet under minst ett år lämnat till en fadderbarnsor-

ganisation, exempelvis Rädda barnen, och som av organisationen vidarebefordrats till ett visst bestämt barn i ett u-land.

Enligt gällande bestämmelser äger skattskyldig inte åtnjuta avdrag för periodiskt understöd när fråga är om belopp, som annorledes än i form av skadestånd utgått till annans undervisning eller uppfostran. I rättspraxis medges inte heller avdrag för periodiskt understöd till juridiska personer.

Ett bifall till motionärernas förslag skulle innebära att man på en omväg införde rätt till avdrag för gåvor till ett visst, i och för sig behjärtansvärt ändamål. Av skäl, som anförts vid behandlingen av de tidigare nämnda motionerna, är utskottet inte berett medverka till en sådan ändring av lagstiftningen. På grund härav och då förslaget kräver en omprövning av frågan om avdrag för periodiskt understöd i hela dess vidd avstyrker utskottet jämväl motionerna I: 373 och II: 474.

Under återopande av det anförda hemställer utskottet

A) *beträffande avdrag för gåvor till allmännyttiga ändamål att riksdagen avslår*

1) motionerna I: 12 och II: 62

2) motionerna I: 13 och II: 16

3) motionerna I: 639 och II: 597

B) *beträffande avdrag för periodiskt understöd till fadderbarn i u-land*

att riksdagen avslår motionerna I: 373 och II: 474.

Stockholm den 26 mars 1968

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson (s), Einar Eriksson (s), fröken Ranmark (s), herrar Yngve Nilsson (h), Sundin (cp), Gösta Jacobsson (h), Lundström (fp), Arne Pettersson (s), Stadling (s) och Tistad (fp); samt

från andra kammaren: herrar Brandt* (s), Allard (s), Gustafson i Göteborg* (fp), Asp (s), Andersson i Essvik (s), Eriksson i Bäckmora* (cp), fru Holmqvist (s), herrar Lothigius (h), Öhvall (fp) och Börjesson i Falköping (cp).

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservation

av herrar Yngve Nilsson (h), Sundin (cp), Gösta Jacobsson (h), Lundström

(fp), Tistad (fp), Gustafson i Göteborg (fp), Eriksson i Bäckmora (cp), Lothigius (h), Öhvall (fp) och Börjesson i Falköping (cp), vilka ansett dels att det avsnitt av utskottets yttrande, som på s. 6 börjar med »Under åren» och på s. 8 slutar med »och II: 474» bort ha följande lydelse:

»Liknande motioner har väckts vid tidigare års riksdagar, varvid utskottet såväl 1966 som 1967 tillstyrkt bifall till yrkanden om riksdagssskrivelse angående utredning. Såsom utskottet anförde i sitt betänkande nr 25 år 1967 torde det inte råda några delade meningar om nyttan och värdet av det arbete, som utförs såväl inom som utom landet av olika humanitära, kulturella, religiösa och vetenskapliga organisationer. Den ekonomiska situationen för dessa institutioner har under senare år försämrats främst genom att det höga skattetrycket försvårat möjligheterna för enskilda bidragsgivare att främja organisationernas intressen. En sådan utveckling kan inte anses tillfredsställande. De ideella organisationerna utgör ett värdefullt komplement till samhällets egna institutioner, och det måste därför anses vara ett direkt samhällsintresse att medborgarna av statsmakterna stimuleras att stödja de ideella organisationernas verksamhet.

Under senare år har man i vårt land blivit alltmer medveten om det växande behovet av hjälp till u-länderna, och i den allmänna debatten har krav framförts på en betydande ökning av denna hjälpverksamhet. I ett läge då staten av finansiella och organisatoriska skäl inte har möjlighet att själv öka biståndsverksamheten i önskvärd utsträckning är det enligt utskottets mening naturligt, att statsmakterna på allt sätt underlättar den hjälpverksamhet till förmån för u-länderna, som sedan länge och med stor framgång bedrivits av enskilda organisationer.

I åtskilliga andra länder medges avdrag vid beskattningen för bidrag till ideell verksamhet. En sådan avdragsrätt är inte heller någon nyhet i den svenska skattelagstiftningen. Av den inledningsvis lämnade redogörelsen framgår, att en tidsbegränsad avdragsrätt för gåvor till olika försvarsändamål förelåg vid den statliga taxeringen under andra världskriget och att skattskyldig vid taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt krigskonjunkturskatt åren 1944 och 1945 under vissa förutsättningar ägde åtnjuta avdrag för penninggåvor till internationellt hjälparbete för lindrande av nöd bland civilbefolkningen i krigshärjade länder.

Med hänsyn till behovet av ekonomiskt stöd till de enskilda ideella organisationernas verksamhet, inte minst i u-länderna, delar utskottet motionärernas uppfattning att en utredning av frågan om avdragsrätt vid beskattningen för gåvor till allmännyttiga ändamål snarast möjligt bör komma till stånd.

Genom den av utskottet förordade utredningen torde yrkandena i motionerna I: 12 och II: 62, I: 13 och II: 16 samt I: 639 och II: 597 vara tillgodosedda.

Utskottet behandlar — — — (= utskottet s. 7 och 8) — — — ett u-land.

Enligt gällande — — — (= utskottet s. 8) — — — juridiska personer.

Ett bifall till motionärernas förslag skulle kräva en omprövning av frågan om avdrag för periodiskt understöd i hela dess vidd. Utskottet är inte berett medverka härtill och avstyrker därför motionerna I: 373 och II: 474.»

dels ock att utskottet beträffande avdrag för gåvor till allmännyttiga ändamål under A bort hemställa,

I. att riksdagen — med anledning av motionerna I: 12 och II: 62, I: 13 och II: 16 samt I: 639 och II: 597 — måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t an hålla om skyndsamt utredning rörande införande av rätt till avdrag vid beskattningen för gåvor till u-hjälp och andra humanitära ändamål samt till kulturella, religiösa, vetenskapliga eller eljest uppenbart allmännyttiga ändamål

II. att följande motioner, nämligen

1) motionerna I: 12 och II: 62,

2) motionerna I: 13 och II: 16 samt

3) motionerna I: 639 och II: 597,

måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.